

vislosti se zvlášť nebezpečnou povahu silostroje a jeho provozu. Avšak ani podle občanského zákona (§§ 1295, 1297 a 1299) nelze uznati, že nárok žalobkyně jest důvodný, ana neprokázala zavinění žalovaného. Nelzeť spatřovati neopatrnost žalovaného v tom, že před započatím jízdy neuzavřel bez vyzvání dveře mezi řidičským stanovištěm a vnitřkem autobusu, poněvadž záleží na cestujících, zda průvan chtějí snášeti, čili nic, zejména když v hustě obsazeném autobusu bylo dusno a kromě horních ventilačních otvorů nebylo jiného otvoru uvnitř vozidla, jímž by vzduch vnikal, a žalovaný nemohl předvídati, že žalobkyně není proti průvanu zdatná.

Čís. 13444.

V otázce náhrady škody podle § 394 ex. ř. jest dovolací rekurs přípustný.

Zahájil-li navrhovatel, jemuž bylo povoleno prozatimní opatření, příslušné sporné řízení, nevedlo-li však toto řízení k rozhodnutí o jsoucnosti nároku (při zpětvzetí žaloby, odmítnutí pro nepříslušnost, odmítnutí pro spor již zahájený), jest míti za to, že se žádost ohrožené strany ukázala jinak neodůvodněnou (§ 394 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 12. dubna 1934, R II 137/34.)

Žalobkyně žalovala R-a o zaplacení 82.697 Kč s přísl. a za sporu si vymohla prozatimní opatření usnesením ze dne 30. října 1930, v němž k zajištění zažalovaného nároku bylo zapovězeno žalovanému nakládati s pohledávkou 56.000 Kč příslušející mu proti firmě A. Žalovaná strana podala proti tomuto zatimnímu opatření stížnost a odpor, jímž nebylo vyhověno. Ve věci samé rozsudkem první stolice bylo žádosti žalobní vyhověno, vrchní soud usnesením ze dne 12. října 1931 rozsudek první stolice zrušil a žalobu odmítl, kteréžto usnesení vrchního soudu nejvyšší soud potvrdil. Návrhu žalovaného, by bylo žalobkyni uloženo dáti mu náhradu podle § 394 ex. ř., soud první stolice vyhověl. Rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Podle § 394 ex. ř. má strana, k jejímuž návrhu bylo povoleno prozatimní opatření, dáti odpůrci náhradu za všechny majetkové újmy, které mu zatimním opatřením byly způsobeny. Z tohoto ustanovení důsledně plyne, že se musí nahraditi i útraty vzniklé řízením o povolení zatimního opatření, neboť i tyto útraty jsou majetkovou újmou (stejně sb. n. s. čís. 10.956). Tím jest zároveň řešena další otázka stížností nadhozená, zda žalovaný byl povinen účtovat tento nárok v útratách sporu a zda nejde tu o věc rozsouzenou, ano o útratách sporu bylo již pravoplatně rozhodnuto. Neboť, přiznává-li se útratám řízení o zatimním opatření povaha majetkové újmy po rozumu § 394 ex. ř., jest žalovaný oprávněn domáhati se náhrady této újmy mimo rámec procesních útrat, a nemá rozhodnutí o útratách sporu na tento jeho nárok vlivu. Jest však souhlasiti se stížností, že tu není dalšího předpokladu § 394 ex. ř., by návrhu žalovaného bylo vyhověno. Odpůrce strany ohrožené má nárok na náhradu majetkové újmy podle § 394 ex. ř. jen, když buď 1. nárok ohroženou stranou tvrzený, pro který bylo zatimní opatření povoleno, se pravoplatně odepře, nebo 2. se ukáže, že žádost jest jinak neodů-

vodněna, nebo 3. promešká-li strana lhůtu k podání žaloby nebo k vedení exekuce. Příklad 3. uvedený nemohl nastati, ježto zatimní opatření bylo povoleno za sporu. Příklad 1. také nenastal, ježto o uplatňovaném nároku nebylo věcně rozhodnuto, neboť žaloba byla odmítnuta vzhledem na zahájení sporu o témže nároku. Může se tedy jednat jen o případ 2. Tu pak nelze říci, že se ukázalo, že žádost o povolení zatimního opatření byla jinak neodůvodněna. Zatimní opatření bylo povoleno, k odporu proti zatimnímu opatření bylo uznáno za přípustné a přiměřené a také stížnosti do tohoto usnesení nebylo vyhověno. Došlo sice ke zrušení zatimního opatření, avšak nikoliv z důvodů věcných, že se totiž ukázalo neodůvodněným, nýbrž z důvodů formálních, že totiž ukončením sporu uplynula lhůta, na kterou bylo zatimní opatření povoleno. Zatimní opatření bylo tedy odůvodněno (stejně Neumann k § 394 str. 1142 vydání 1909 až 1910).

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Jest především přisvědčiti dovolacímu stěžovateli, že dovolací rekurs jest přípustný, poněvadž nejde o rozhodnutí soudu druhé stolice v otázce útrat podle § 528 prvý odstavec c. ř. s., nýbrž o náhradu škody podle § 394 ex. ř. Dovolacímu rekursu nelze upříti oprávnění, neboť rekursní soud neposoudil věc po právní stránce správně. Lze ovšem přisvědčiti právnímu názoru rekursního soudu, že podle § 394 ex. ř. jest nahraditi odpůrci útraty, jež mu vzešly prozatimním opatřením (srov. rozhodnutí sb. n. s. čís. 10.956) a že nejde o věc r o z s o u z e - n o u, když bylo o útratách s p o r u již pravoplatně rozhodnuto. Nelze však přisvědčiti rekursnímu soudu, pokud se domnívá, že tu není dalších předpokladů § 394 ex. ř., by návrhu žalovaného bylo vyhověno. Prozatimní opatření se ovšem povoluje, je-li mimo ohrožení osvědčení i nárok (§ 389 ex. ř.), avšak to jen za předpokladu, že nárok bude soudním rozhodnutím najisto postaven (§ 391 ex. ř.). Zahájil-li návrhovač sice příslušné sporné řízení za tímto účelem, nevedlo-li však toto řízení k rozhodnutí o jsoucnosti nároku (zpětvzetí žaloby, odmítnutí pro nepříslušnost, odmítnutí pro spor již zahájený), jest míti za to, že se žádost ohrožené strany ukázala jinak neodůvodněnou. Tomuto důsledku mohla žalobkyně v tomto případě zabrániti jen tím, že by byla po odmítnutí žaloby bez zbytečného průtahu pokračovala ve sporu již zahájeném (Ck II 145/28), což však ani netvrdila. Jsou tu tudíž veškeré předpoklady § 394 ex. ř. pro přisouzení náhrady za majetkové újmy, které byly způsobeny žalovanému prozatimním opatřením.

Čís. 13445.

Moravský honební zákon (ze dne 26. července 1912, čís. 4 z. zák. pro Moravu na rok 1914).

Psy lze utratiti jen, běhají-li bez pána v určité vzdálenosti od předmětů v zákoně uvedených a jen, byli-li v této vzdálenosti postiženi.